

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMVB's	8
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	9
Volksverzekeringen	10
Sociale zekerheid overig	10
Bestuursrecht overig	11
AVG	11
Belastingdienst-Toeslagen	12
Huisvesting	14
Wegenverkeerswet	15
Vreemdelingenrecht	16
Regulier	16
Asiel	17
Richtlijnen en verordeningen	18

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 25

ABRS, 11-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:76](#)

college van burgemeester en wethouders van Kapelle.

Awb 6:13

BEZWAARTERMIJN. I.c. staat vast dat De Caisson B.V. geen bezwaar heeft gemaakt tegen het besluit van 18 december 2019. Weliswaar heeft de ABRS in de uitspraak van 4 augustus 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1730](#), in navolging van de uitspraak van de CRvB van 9 juli 2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:1500](#), overwogen dat een belanghebbende niet langer ambtshalve door de bestuursrechter wordt tegengeworpen dat het bezwaar niet tijdig was, maar die situatie is niet vergelijkbaar met dit geval en is hier niet van toepassing.

Besluit van 18 december 2019 waarbij het college het verzoek van [appellant A] om handhavend op te treden tegen het gebruik van de woning op het perceel [locatie 1] in Kapelle voor de huisvesting van zeven arbeidsmigranten, wat in strijd is met het bestemmingsplan, heeft afgewezen voor zover het gaat over het verblijf van maximaal vier arbeidsmigranten.

Bij besluit van 3 april 2020 heeft het college de door P.W.G. Onroerend Goed B.V. gevraagde omgevingsvergunning voor het mogen gebruiken van de woning voor de huisvesting van vier personen (die niet samen één huishouden vormen) verleend.

[...]

Procedureel

4. De Caisson B.V. en [appellant A] betogen dat de rechtbank het beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard voor zover het is ingesteld door De Caisson B.V. en is gericht tegen het besluit van 18 december 2019. Hiertoe voeren zij aan dat geen van de procespartijen de ontvankelijkheid van het beroep van De Caisson B.V., voor zover dat betrekking heeft op het besluit van 18 december 2019, ter discussie heeft gesteld. Ter zitting hebben zij gesteld dat de jurisprudentie over de tijdigheid van een bezwaarschrift van toepassing moet zijn op deze situatie, omdat het college in één besluit op de bezwaren tegen de omgevingsvergunning en de afwijzing van het handhavingsverzoek heeft beslist en aldus voor verwarring heeft gezorgd. [...]

4.2. Vaststaat dat De Caisson B.V. geen bezwaar heeft gemaakt tegen het besluit van 18 december 2019. De Afdeling stelt voorop dat de ontvankelijkheid in beginsel een ambtshalve te beoordelen aspect is. De beoordeling hiervan vindt dus plaats ook als geen van de procespartijen de ontvankelijkheid ter discussie heeft gesteld. Weliswaar heeft de Afdeling in de uitspraak van 4 augustus 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1730](#), in navolging van de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 9 juli 2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:1500](#), overwogen dat een belanghebbende niet langer ambtshalve door de bestuursrechter wordt tegengeworpen dat het bezwaar niet tijdig was, maar die situatie is niet vergelijkbaar met dit geval en is hier niet van toepassing. In die uitspraken is ten gunste van belanghebbenden teruggekomen van de vaste rechtspraak dat bezwaar- en beroepstermijnen van openbare orde zijn. Uit die uitspraken volgt evenwel niet dat een belanghebbende niet langer door de bestuursrechter wordt tegengeworpen dat geen bezwaar is gemaakt. De Afdeling volgt niet de stelling van De Caisson B.V. en [appellant A] dat de hiervoor weergegeven lijn naar dit geval moet worden doorgetrokken. Daartoe overweegt de Afdeling dat het gegeven dat De Caisson B.V. geen bezwaar heeft gemaakt tegen het besluit van 18 december 2019 niet is ontstaan doordat het college in één besluit op de bezwaren tegen de omgevingsvergunning en de afwijzing van het handhavingsverzoek heeft beslist. Gelet op het vorenstaande heeft de rechtbank

dan ook terecht de ontvankelijkheid van De Caisson B.V. beoordeeld. Nu verder niet is gebleken dat aan De Caisson B.V. niet kan worden verweten geen bezwaar te hebben gemaakt tegen het besluit van 18 december 2019, heeft de rechtbank het beroep van De Caisson B.V. en [appellant A], voor zover ingediend door De Caisson B.V., terecht niet-ontvankelijk verklaard voor zover dit was gericht tegen het besluit van 18 december 2019.

Het betoog faalt.

JnB 2023, 26

Rechtbank Noord-Holland, 29-11-2022, [ECLI:NL:RBNHO:2022:10690](#)

college van burgemeester en wethouders van Haarlemmermeer, verweerder.

Awb 8:69a

Wet milieubeheer 7.17 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.12 lid 1

RELATIVITEITSVEREISTE. Omgevingsvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat voor zover eisers zich beroepen op materiële normen deze niet strekken tot bescherming van hun belangen.

Wanneer de schending van ingeroepen materiële normen niet tot vernietiging van een besluit kan leiden, geldt dat ook voor de door eisers gestelde schending van procedurele normen of formele beginselen van behoorlijk bestuur.

MILIEUEFFECTRAPPORTAGE (MER). Een redelijke toepassing van het relativiteitsvereiste als vervat in artikel 8:69a van de Awb brengt met zich dat belanghebbenden die zich niet kunnen beroepen op die normen omdat die normen kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen, zich evenmin kunnen beroepen op die normen ten behoeve van het betoog dat een MER diende te worden gemaakt.

Besluit waarbij verweerder op grond van artikel 7.17, eerste lid, van de Wet milieubeheer besloten dat bij de voorbereiding van het besluit om een omgevingsvergunning voor het realiseren van het zonnepark “ [Bedrijfsnaam] ” in het gebied tussen de A9 en Zwanenburg te Haarlemmermeer (het project) geen milieueffectrapport (MER) hoeft te worden gemaakt omdat van de activiteit geen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu zijn te verwachten.

Bij besluit van 4 oktober 2021 (het bestreden besluit) heeft verweerder aan derde-partij omgevingsvergunning onder voorschriften verleend voor de duur van 25 jaar voor de activiteiten bouwen, aanleggen en gebruiken in strijd met het bestemmingsplan voor het project. [...]

Relativiteitsvereiste (artikel 8:69a Awb)

4.1 Eisers betogen dat het participatieproces niet conform het beleid heeft plaatsgevonden en dat in strijd met het beleid ten tijde van vergunningverlening nog geen omgevingsovereenkomst met direct belanghebbenden was gesloten. Ook betogen zij dat alsnog participatie had moeten plaatsvinden toen naar aanleiding van een amendement van de raad van Haarlemmermeer het gebied waar nu het project van derde-partij is beoogd werd toegevoegd aan het zogeheten gebied zonnecarré waarover wel eerder was meegedacht en geparticipeerd door burgers. Verder is volgens eisers niet aangetoond dat is voldaan aan de norm dat minimaal 25% van de grondoppervlakte van het zonnepark onbedekt dient te blijven. Ten slotte zijn eisers van mening dat zij tijdens een hoorzitting onvoldoende gelegenheid hebben gekregen hun schriftelijke zienswijze toe te lichten.

4.2 Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (Kamerstukken II, 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 18-20) blijkt dat de wetgever met artikel 8:69a van de Awb de eis heeft willen stellen dat er een verband is tussen een beroepsgrond en het belang waarin de degene die de grond aanvoert door het bestreden besluit dreigt te worden geschaad. De

bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van het belang van degene die in (hoger) beroep komt. [...]

4.3.2 In de beleidsstukken waar eisers zich op beroepen, te weten Beleidskader zonneakkers Haarlemmermeer, Beleidskader lokaal eigenaarschap en Beeldkwaliteitsplan Zonnecarré zijn kaders geschetst voor de ruimtelijke en landschappelijke inpassing van zonneparken, het voorkomen van overlast voor belanghebbenden en het stimuleren van draagvlak door het te volgen participatieproces te beschrijven. [...]

4.4 Indien een norm strekt tot bescherming van een algemeen belang, kan niet zonder meer worden aangenomen dat deze norm (ook) strekt tot bescherming van het belang waarvoor een natuurlijke persoon in rechte opkomt. Een natuurlijke persoon kan immers in rechte niet opkomen voor een algemeen belang. Onder omstandigheden kan echter worden aangenomen dat het belang van een natuurlijke persoon zodanig verweven is met het algemene belang dat een rechtsnorm beoogt te beschermen dat niet kan worden gezegd dat de rechtsnorm kennelijk niet beoogt het belang van deze natuurlijke persoon (mede) te beschermen.

4.5 Niet aannemelijk is dat het voorziene zonnepark ter plaatse effect zal hebben op de woon- en leefomgeving van eisers. [...]

4.6 Het voorgaande betekent dat voor zover eisers zich beroepen op materiële normen deze niet strekken tot bescherming van hun belangen. Het vorenstaande leidt ertoe dat artikel 8:69a van de Awb in de weg staat aan een vernietiging van het bestreden besluit en het besluit van 28 juli 2022 op basis van gronden die zien op materiële normen, zodat de rechtbank niet toekomt aan een inhoudelijke beoordeling daarvan.

4.7 Eisers beroepsgronden zien gelet op rechtsoverweging 4.1 ook op beweerdelijke schending door verweerder van in beleidsstukken opgenomen procedure normen of formele beginselen van behoorlijk bestuur. Voor de inroepbaarheid van schending daarvan is het beschermingsbereik van de onderliggende materiële norm bepalend. De schending van procedurele normen of formele beginselen van behoorlijk bestuur kan bij de toepassing van artikel 8:69a van de Awb niet los worden gezien van de materiële normen. Aan deze procedurele normen of formele rechtsbeginselen komt in zoverre geen zelfstandige betekenis toe. Wanneer de schending van ingeroepen materiële normen niet tot vernietiging van een besluit kan leiden, geldt dat ook voor de door eisers gestelde schending van procedurele normen of formele beginselen van behoorlijk bestuur. Ook aan een beoordeling van die gronden komt de rechtbank daarom niet toe.

Ook overigens geldt voor verweerder op grond van de Wabo geen wettelijke verplichting omwonenden van een project een inspraak- of participatiemogelijkheid te bieden, anders dan door de uniforme openbare voorbereidingsprocedure te volgen en omwonenden daarbinnen de mogelijkheid te bieden een zienswijze in te brengen over een ontwerpbesluit. Verweerder heeft aan die verplichtingen voldaan.

M.e.r.-beoordelingsbesluit

5.1 Eisers betogen, naar de rechtbank begrijpt, dat ten onrechte geen MER is gemaakt, maar dat ten onrechte is volstaan met een m.e.r.-beoordeling. [...]

5.2 Zoals hiervoor is overwogen, strekken materiële normen, zoals inzake onder meer geluid en externe veiligheid, kennelijk niet tot bescherming van de belangen van eisers. Een redelijke toepassing van het relativiteitsvereiste als vervat in artikel 8:69a van de Awb brengt met zich dat belanghebbenden die zich niet kunnen beroepen op die normen omdat die normen kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen, zich evenmin kunnen beroepen op die normen ten behoeve van het betoog dat een MER diende te worden gemaakt.

5.3 Het voorgaande betekent dat het betoog van eisers dat een MER diende te worden opgesteld, op grond van artikel 8:69a van de Awb niet kan leiden tot vernietiging van het m.e.r.-beoordelingsbesluit. De rechtbank zal dit betoog daarom evenmin inhoudelijk bespreken.

JnB 2023, 27

ABRS, 11-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:87](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergen op Zoom.

Awb 4:4, 4:5, 4:7

AANVRAAG. Uit artikel 4:4 van de Awb vloeit een bevoegdheid voort voor een bestuursorgaan om een aanvraag buiten behandeling te laten als er een formulier is vastgesteld en dat formulier niet is gebruikt, mits de aanvrager op grond van artikel 4:5 van de Awb gelegenheid tot herstel is geboden. Uit dit artikel vloeit daarentegen geen verplichting voort voor een bestuursorgaan om een aanvraagformulier beschikbaar te stellen indien een aanvrager daarom verzoekt. Evenmin is een bestuursorgaan gehouden om de aanvrager op grond van artikel 4:7 van de Awb te horen alvorens op zijn aanvraag te beslissen. Horen is op grond van dit artikel alleen nodig indien de aanvraag zou zijn afgewezen op grond van gegevens over feiten en omstandigheden die [appellant] betreffen en die afwijken van de door hem bij de aanvraag verstrekte gegevens. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 27 december 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:4285](#)).

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wegenverkeerswet" (JnB 2023, 42).

JnB 2023, 28

ABRS, 11-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:91](#)

college van burgemeester en wethouders van Wassenaar.

Awb 7:11

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef onder a en c

HEROVERWEGING. I.c. heeft het college een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo verleend en deze vergunning is in de beslissing op bezwaar aangevuld met het verlenen van toestemming voor de activiteit 'handelen in strijd met regels ruimtelijke ordening' als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo.

Geoordeeld wordt dat in de procedure over een verleende omgevingsvergunning naar aanleiding van het daartegen gemaakte bezwaar een daarvoor noodzakelijke afwijking van het bestemmingsplan in het besluit op bezwaar kan worden gegeven zonder dat dit tot herroeping van het primaire besluit leidt. De grondslag van de verlening van de omgevingsvergunning is in het besluit op bezwaar weliswaar deels gewijzigd, maar een bestuursorgaan heeft in het kader van de heroverweging in bezwaar ruime herstelmogelijkheden, waaronder ook de verbetering van de grondslag van een besluit. In dit geval is het directe rechtsgevolg van het besluit waartegen het bezwaarschrift is gericht, te weten het verlenen van de omgevingsvergunning, ongewijzigd gebleven.

JnB 2023, 29

ABRS, 28-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3993](#)

College van procureurs-generaal.

Awb 4:17 lid 3

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Nadat de beslistermijn voor het besluit op bezwaar was verlopen heeft [appellant] i.c. het College een door hem ingevuld formulier 'dwangsom bij niet tijdig beslissen' gestuurd. In dit formulier heeft [appellant] verwezen naar de uitspraak van de rechtbank, waarin de rechtbank het College heeft opgedragen een besluit op bezwaar te nemen. Ook heeft [appellant] daarin de datum van 29 oktober 2020 vermeld, waarop dit besluit uiterlijk genomen had moeten worden. Het College heeft [appellant] een brief gestuurd, waarin het College heeft gesteld dat de termijn voor het nemen van het besluit op bezwaar afliep op 29 oktober 2020. Gelet hierop kan het standpunt van het College niet worden gevolgd, dat onduidelijk was dat het door [appellant] toegestuurde formulier een ingebrekestelling voor het niet tijdig besluiten op bezwaar betrof.

JnB 2023, 30

ABRS, 28-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3985](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 8:75, 8:88

PROCESKOSTEN. SCHADEVERGOEDING. Voor zover het betoog van [appellant] i.c. dat ten onrechte niet de werkelijke kosten zijn vergoed moet worden opgevat als een verzoek om schadevergoeding als bedoeld in artikel 8:88 van de Awb geldt dat het limitatieve en forfaitaire karakter van de regeling van de proceskostenveroordeling geen ruimte laat voor een aanvullende vergoeding van proceskosten langs die weg, zodat in zoverre evenmin aanleiding bestaat voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte de Belastingdienst/Toeslagen niet heeft veroordeeld tot het vergoeden van de werkelijke kosten. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 24 augustus 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2309](#)). Dat de Belastingdienst dergelijke kosten in belastingzaken wel zou vergoeden, zoals [appellant] betoogt, maakt het voorgaande niet anders.

JnB 2023, 31

ABRS, 04-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:25](#)

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht.

Awb 8:66

UITSPRAAK. In artikel 8:66 van de Awb staat dat de bestuursrechter in beginsel binnen zes weken na de sluiting van het onderzoek schriftelijk uitspraak doet. Van de verlenging van deze termijn wordt mededeling gedaan. Er is geen wettelijke bepaling waaruit volgt dat [appellant] i.c. bericht moest worden dat binnen zes weken na sluiting van het onderzoek uitspraak zou worden gedaan. Deze termijn volgt rechtstreeks uit de wet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 32

ABRS, 11-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:97](#)

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 4 aanhef en onderdeel 5

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. ANTENNE-INSTALLATIE. STRALING.

Het college heeft voldoende gemotiveerd dat het bouwplan in overeenstemming is met het gemeentelijk beleid. [appellant] en anderen hebben niet bestreden dat aan de door ICNIRP opgestelde blootstellingslimieten wordt voldaan. De rechtbank heeft in het gestelde stralingsgevaar terecht geen aanleiding gevonden voor vernietiging van het bestreden besluit op de grond dat het college dit belang onvoldoende zou hebben meegewogen.

[...] Bij besluit van 10 april 2020 heeft het college aan [...] (hierna: T-Mobile) een omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een antenne-installatie in strijd met het bestemmingsplan op het gebouw aan [...] (hierna: het perceel).

[...] 4.2. In het besluit van 10 april 2020 staat dat het college zich heeft gebaseerd op het gemeentelijk beleid zoals neergelegd in het "Afwegingskader antenneplaatsing Breda (2018)" (hierna: het Afwegingskader). Uit het Afwegingskader volgt dat de aanvrager van een omgevingsvergunning voor het oprichten van een antenne moet motiveren waarom de antenne-installatie op deze plek noodzakelijk is en waarom het niet op een andere plek in de omgeving beter kan. Uitgangspunt volgens het Afwegingskader is om zorgvuldig om te gaan met nieuwe antenne-installaties, gezien het belang van het antenne netwerk en uit oogpunt van goede ruimtelijke inpassing en maatschappelijke bezorgdheid.

De Afdeling volgt [appellant] en anderen niet in het standpunt dat het college ten onrechte geen onderzoek heeft laten uitvoeren door een onafhankelijke deskundige. Het college is hier wettelijk niet toe gehouden. Verder mag en moet het college acht slaan op door de vergunninghouder ingediende stukken en er op toezien dat daarin voldoende informatie staat om de aanvraag te kunnen beoordelen.

[...] Gelet op de in het rapport gegeven toelichting heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling terecht overwogen dat het college voldoende heeft onderbouwd dat een zendmast noodzakelijk is om een kwalitatief netwerk met voldoende capaciteit te waarborgen. [...] Gelet op hetgeen partijen op dit punt naar voren hebben gebracht, is de Afdeling van oordeel dat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de antenne-installatie noodzakelijk is op het perceel en dat er geen betere alternatieve locatie voorhanden is.

4.3. Gelet op het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat het college voldoende heeft gemotiveerd dat het bouwplan in overeenstemming is met het Afwegingskader. Het betoog faalt.

Straling

[...] 5.1. In de uitspraak van 13-03-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:787](#), heeft de Afdeling overwogen dat uit onderzoeken naar de effecten van radiofrequente elektromagnetische velden blijkt dat radiofrequente elektromagnetische velden een nadelig gezondheidseffect kunnen hebben. Voor de effecten zijn blootstellingslimieten opgesteld door de International Commission on Non-Ionizing Radiation Protection (hierna: de ICNIRP), een internationale groep wetenschappers. Deze

blootstellingslimieten worden op advies van de Raad van de Europese Unie in Nederland gehanteerd. De ICNIRP toetst met regelmaat of het nodig is om de blootstellingslimieten aan te passen. In het besluit van 16 november 2020 staat onder verwijzing naar het rapport van T-Mobile dat de veldsterkte van elektromagnetische velden in de richting van mensen die direct onder een antenne wonen of werken, tenminste 100 maal lager is dan de ICNIRP-limiet. De ICNIRP-limiet gaat volgens het rapport al uit van een veiligheidsfactor 50. Dat wil zeggen dat de toelaatbare waarden 50 maal strenger zijn gesteld dan het niveau waar effecten op de gezondheid zouden kunnen optreden. [appellant] en anderen hebben niet bestreden dat aan de door ICNIRP opgestelde blootstellingslimieten wordt voldaan. Gelet op het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank in het gestelde stralingsgevaar terecht geen aanleiding heeft gevonden voor vernietiging van het bestreden besluit op de grond dat het college dit belang onvoldoende zou hebben meegewogen. [...]

JnB 2023, 33

ABRS, 11-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:89](#)

college van burgemeester en wethouders van Boxmeer.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.33 lid 2 aanhef en onder a

WABO-milieu. De intrekking van een omgevingsvergunning op grond van artikel 2.33, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wabo is geen verplichting maar een bevoegdheid. Bij de toepassing van de bevoegdheid heeft het college beleidsruimte. Het college moet alle relevante belangen inventariseren en afwegen. Daartoe behoren ook de (financiële) belangen van de vergunninghouder. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 20 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:69](#).

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 28-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3989](#);
- ABRS, 28-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3972](#);
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 23-12-2022, [ECLI:NL:RBMNE:2022:5581](#);
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 22-12-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:5652](#);
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 16-12-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2022:5410](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2023, 34

MK Rechtbank Noord-Holland, 11-11-2022, [ECLI:NL:RBNHO:2022:10209](#)

college van burgemeester en wethouders van Hollands Kroon, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 1.10

ACTIVITEITENBESLUIT. Een bestuursorgaan mag bij de beoordeling van een akoestisch onderzoek dat is ingediend bij een melding op grond van het Activiteitenbesluit doorgaans uitgaan van de (juistheid van de) daarin vermelde fabrikantgegevens over het bronvermogen. Onder fabrikantgegevens over het bronvermogen wordt verstaan het door de fabrikant gegarandeerde bronvermogen van een windturbine en niet tevens de daaraan ten grondslag liggende gegevens van bijvoorbeeld overeenkomstig NEN-EN-IEC-61400 deel 11 verrichte

geluidsmetingen van hetzelfde type turbine op proefvelden. Die laatstgenoemde gegevens hoeven doorgaans dan ook niet in een akoestisch onderzoek dat bij een melding wordt ingediend te worden vermeld.

Een verregaande onderzoeksplicht voor een bestuursorgaan naar de totstandkoming van een in een akoestisch onderzoek genoemd en door de fabrikant gegarandeerd bronvermogen van een windturbine past niet bij het karakter van een melding als bedoeld in artikel 1.10 van het Activiteitenbesluit. Zo een melding is immers een kennisgeving aan het bevoegd gezag en heeft daarmee een informatief karakter. Er is i.c. geen reden om in dit geval van voornoemd uitgangspunt af te wijken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2023, 35

MK CRvB, 22-12-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2815](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten (Schattingsbesluit) 7a lid 1

WIA. MAATMANOMVANG. MAATMANINKOMEN. Vastgesteld wordt dat appellant vanaf 1 januari 2017 gedurende een bestendige periode van 9 aaneengesloten aangiftetijdvakken heeft gewerkt in een vrijwel volledige werkweek. Daarmee onderscheidt appellant zich van andere oproepkrachten. Anders dan bij oproepkrachten gewoonlijk het geval is, diende in deze periode de arbeid zich niet (standaard) met pieken en dalen aan, maar was sprake van een min of meer vaste urenomvang die zich structureel op een hoger niveau bevond dan gedurende de twee aangiftetijdvakken vóór 1 januari 2017. De periode vanaf 1 januari 2017 geeft daarom een representatief beeld van wat appellant als gezonde industrieel schoonmaker zou kunnen verdienen. Gelet hierop heeft het Uvw de aangiftetijdvakken tot en met 31 december 2016 ten onrechte mede in aanmerking genomen bij de vaststelling van het maatmaninkomen. Deze zijn niet representatief en moeten daarom buiten beschouwing worden gelaten. Het Uvw dient een nieuwe beslissing te nemen.

JnB 2023, 36

MK CRvB, 15-12-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2727](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

EVRM 14

Wet WIA 13, 23

Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten (Schattingsbesluit) 1, 7a

Besluit dagloonregels werknemersverzekering (Besluit) 17

WIA. DAGLOON. VOETBALLER. GEEN MEDISCHE AFZAKKER. Voor een analoge toepassing van de rechtspraak over de medische afzaker in het kader van het dagloon, zoals door appellant gewenst, is geen ruimte.

De besluitgever heeft een garantiebepaling zoals voor het WW-dagloon voor het WIA-dagloon bewust achterwege gelaten. Niet gezegd kan worden dat voor het onderscheid tussen het

WW-dagloon en het WIA-dagloon geen objectieve rechtvaardiging bestaat. Van discriminatie wegens chronische ziekte of handicap is daarom geen sprake.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2023, 37

MK CRvB, 05-01-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:19](#)

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (Svb).

Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 12

Wet woonlandbeginsel in de sociale zekerheid (Wwsz)

Regeling woonlandbeginsel in de sociale zekerheid 2012

KINDERBIJSLAG. WOONLANDFACTOR. TERECHTE VERLAGING KINDERBIJSLAG NAAR HET KOSTENNIVEAU VAN HET LAND WAAR DE KINDEREN WONEN. Er is geen bepaling in het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer aan te wijzen die appellante als diplomatiek ambtenaar uitzondert van de toepassing van de sociale zekerheidswetgeving van de zendende staat, in dit geval Nederland. Hierbij wordt nog opgemerkt dat de wetgever er bewust voor heeft gekozen om geen uitzondering te maken op het woonlandbeginsel voor uitgezonden ambtenaren en hun gezinsleden.

Geen strijd met het gelijkheidsbeginsel. Met Oeganda is geen bilateraal verdrag gesloten. Niet kan worden gesteld dat de Nederlandse Staat gehouden is om alsnog het sluiten van een verdrag te bevorderen, dan wel te handelen alsof er wel een verdrag is gesloten.

Wat appellante heeft aangevoerd over het hebben van een fictieve woonplaats in Nederland leidt evenmin tot het oordeel dat ten onrechte de woonlandfactor van Oeganda is toegepast. De hoogte van de woonlandfactor voor Oeganda is niet onjuist berekend. Er is op goede gronden geen rekening gehouden met regionale verschillen. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2023, 38

MK Rechtbank Limburg, 20-12-2022, [ECLI:NL:RBLIM:2022:10210](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Beesel.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 2.3.5

Verordening Wmo Beesel 2022

WMO 2015. INKOMENSTOETS. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat geen ruimte om in het kader van de eigen kracht rekening te houden met de financiële mogelijkheden van eiseres om de gevraagde ondersteuning zelf te bekostigen.

5. De rechtbank stelt vast dat het college de afwijzing van de aanvraag van eiseres om huishoudelijke hulp ten onrechte heeft gebaseerd op de 'Wmo verordening gemeente Beesel 2016'. De aanvraag van eiseres dateert namelijk van 3 januari 2022. De aanvraag had daarom moeten worden beoordeeld aan de hand van 'Verordening Wmo Beesel 2022'. [...]

6.2. De rechtbank is van oordeel dat het college de aanvraag van eiseres niet had mogen afwijzen, omdat zij geen inzicht heeft gegeven in haar financiële situatie. Als een cliënt ondersteuning vanuit de Wmo 2015 wenst, moet hij de gegevens en bescheiden die voor het onderzoek nodig zijn en waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen, aan het college geven. [...] De rechtbank is echter van oordeel dat de inkomensgegevens van eiseres niet noodzakelijk zijn voor dat onderzoek, omdat er in de Wmo 2015 geen inkomensstoets geldt. De rechtbank komt tot dit oordeel aan de hand van de geldende wetgeving en de parlementaire geschiedenis bij die wetgeving. De rechtbank beoordeelt niet of de huidige wetgeving nog passend is (bijvoorbeeld in verband met de financiële gevolgen van de aanzuigende werking van het abonnementstarief of de capaciteitsproblemen in de zorg die daardoor ontstaan). Het is immers aan de wetgever en niet aan de rechtbank, om te beoordelen of wetgeving moet worden aangepast. [...]

6.7. De rechtbank stelt op basis hiervan vast dat de wetgever, bij invoering van het abonnementstarief, niet heeft beoogd de reikwijdte van het begrip 'eigen kracht' te verruimen of te veranderen. Ook heeft de wetgever toen niet op een andere manier de mogelijkheid gecreëerd om een inkomensstoets te hanteren voor voorzieningen op basis van de Wmo 2015. Het abonnementstarief is bijvoorbeeld welbewust ook ingevoerd voor cliënten met een hoger inkomen. De wetgever benoemde destijds zelfs expliciet dat het instellen van een inkomensgrens (inkomensstoets) niet past bij het uitgangspunt dat de Wmo 2015 voor een ieder toegankelijk dient te zijn. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat dan ook geen ruimte om in het kader van de eigen kracht rekening te houden met de financiële mogelijkheden van eiseres om de gevraagde ondersteuning zelf te bekostigen.

6.8. Ten overvloede merkt de rechtbank op dat de wetgever ook thans, met het wetsvoorstel 'Wet passende eigen bijdrage huishoudelijke hulp' – dat ter internetconsultatie is voorgelegd – uitdrukkelijk geen inkomensstoets huishoudelijke hulp heeft willen introduceren. [...]

6.9. Dit betekent dat het college de aanvraag van eiseres niet had mogen afwijzen, omdat zij geen inzicht heeft gegeven in haar financiële situatie. Die financiële gegevens zijn immers niet noodzakelijk voor het onderzoek. [...]

Zie voorts de uitspraak van de rechtbank Limburg van 20 december 2022,

[ECLI:NL:RBLIM:2022:10209](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2023, 39

MK en voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 20-12-2022,

[ECLI:NL:RBNHO:2022:11424](#)

minister voor Rechtsbescherming, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 17 lid 3 aanhef en onder e
Kwaliteitskader RvdK 2021 (hierna: Kwaliteitskader)

AVG. I.c. wordt geoordeeld dat de Raad voor de Kinderbescherming (hierna: RvdK) een taak van algemeen belang uitvoert. Het Kwaliteitskader is verder een duidelijke en nauwkeurige rechtsgrondslag als bedoeld in punt 41 in de considerans van de AVG. Het Burgerlijk Wetboek, het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en de beleidsregel fungeren als basis voor de verwerking op grond van de vervulling van een taak van algemeen belang. De verwerking van de gegevens waarvan eiseres om wissing vraagt, zijn voorts noodzakelijk ter uitvoering van de door de RvdK uit te voeren taak van algemeen belang als bedoeld in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van de AVG. Verweerder heeft zich daarom kunnen beroepen op de uitzonderingsgrond van artikel 17, derde lid, aanhef en onder e, van de AVG, als gevolg waarvan eiseres geen recht heeft op vernietiging van de dossiers van haar zoons.

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2023, 40

MK ABRS, 11-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:79](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4

Wet op de huurtoeslag 1a, 7

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 2, 7 lid 4, 24 47

Uitvoeringsregeling Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Uitvoeringsregeling) 3, 9

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. HUURTOESLAG. MEDEBEWONER. EVENREDIGHEID.

TERUGKOPPELING AAN DE WETGEVER. In dit concrete geval is de toepassing van het

woord "minderjarig" in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, onderdeel 2, van de

Uitvoeringsregeling in strijd met het evenredigheidsbeginsel van artikel 3:4, tweede lid, van

de Awb. Daarom had de Belastingdienst/Toeslagen dat woord in dit geval buiten toepassing

moeten laten. Het is aan de wet- en regelgever om nader te bezien of in dit soort gevallen

sprake is van onbillijkheden van overwegende aard, als bedoeld in artikel 47 van de Awir, en

om in de Uitvoeringsregeling daar al dan niet een regeling voor op te nemen.

[...] Bij besluiten van 7 september 2018 heeft de Belastingdienst/Toeslagen het recht van [wederpartij] op huurtoeslag over 2016 en 2017 definitief vastgesteld op nihil. Ook heeft de dienst over die jaren € 4.025,00 respectievelijk € 4.040,00 aan te veel betaalde voorschotten van hem teruggevorderd.

[...] 1. [wederpartij] heeft een zoon en een dochter. Zij hebben geld ontvangen uit de erfenis van hun overleden moeder, de ex-vrouw van [wederpartij]. Het geld staat op spaarrekeningen, waarop een zogenoemde BEM-clausule (Belegging Erfenis en andere gelden Minderjarigen) rust. Totdat de kinderen 23 jaar zijn, kunnen zij niet over het spaargeld beschikken. In 2016 en 2017 waren zij jonger dan 23 jaar. De dochter was minderjarig en de zoon meerderjarig.

[...] 4.1. Gelet op artikel 7, vierde lid, van de Awir bestaat geen aanspraak op een tegemoetkoming als bij een medebewoner voordeel uit sparen en beleggen in aanmerking wordt genomen. In artikel

47 is bepaald dat bij ministeriële regeling voor groepen van gevallen tegemoet kan worden gekomen aan onbillijkheden van overwegende aard, welke zich bij de toepassing van artikel 7, vierde lid, mochten voordoen. Die regeling is de Uitvoeringsregeling.

In artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, onderdeel 2, van de Uitvoeringsregeling is bepaald dat artikel 7, vierde lid, van de Awir op verzoek van de belanghebbende buiten toepassing blijft ten aanzien van degene bij wie over het berekeningsjaar geen voordeel uit sparen en beleggen in aanmerking zou worden genomen indien de rendementsgrondslag, bedoeld in artikel 5.3 van de Wet IB 2001, zou worden verminderd met bezittingen die zijn opgekomen van de zijde van een minderjarig kind en waarover zowel de belanghebbende, diens partner, een eventuele medebewoner, alsook het kind niet kan beschikken.

In artikel 3:4, tweede lid, van de Awb is het evenredigheidsbeginsel neergelegd. Op grond van dat artikel mogen de voor een of meer belanghebbenden nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

4.2. Vaststaat dat de zoon van [wederpartij] in 2016 en 2017 meerderjarig was. De Belastingdienst/Toeslagen heeft onder verwijzing naar voormelde uitspraak van de Afdeling van 16 november 2016 [Red: [ECLI:NL:RVS:2016:3035](#)] terecht aangevoerd dat artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, onderdeel 2, van de Uitvoeringsregeling alleen gaat over het vermogen van een minderjarig kind. Ook heeft de Belastingdienst/Toeslagen onder verwijzing naar voormelde uitspraak van 24 maart 2010 [Red: [ECLI:NL:RVS:2010:BL8697](#)] terecht aangevoerd dat de wetgever een gesloten stelsel van categorieën van gevallen waarin een afwijkende maatregel kan worden getroffen, heeft beoogd en dat de opsomming van de bezittingen en uitkeringen in artikel 9, eerste lid, limitatief is. Voor zover de rechtbank beoogd heeft te overwegen dat ook een uitzondering moet worden gemaakt voor het vermogen van een meerderjarig kind waarover dat kind niet kan beschikken en de rechtbank een categorie zou hebben toegevoegd aan artikel 9, eerste lid, kan zij daarin dan ook niet worden gevolgd.

De Afdeling begrijpt de uitspraak echter zo dat de rechtbank heeft getoetst of de toepassing van het woord "minderjarig" in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, onderdeel 2, van de Uitvoeringsregeling in dit concrete geval in strijd is met het evenredigheidsbeginsel van artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. De rechtbank heeft dit kunnen doen, omdat artikel 3:4, tweede lid, van de Awb als onderdeel van een wet in formele zin van hogere orde is dan de Uitvoeringsregeling, die algemeen verbindende voorschriften, niet zijnde wetgeving in formele zin bevat. Ook heeft de rechtbank bij de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel terecht gekeken naar de omstandigheden die zich in dit concrete geval voordoen. De ex-vrouw van [wederpartij] heeft buiten medeweten van [wederpartij] om geld voor de zoon op een spaarrekening gezet. Zij is in 2010 overleden. In haar testament heeft zij een bewindvoerder aangewezen en bepaald dat de verkrijgingen onder bewind worden gesteld, totdat de zoon 23 jaar is. Zoals de Belastingdienst/Toeslagen heeft gesteld, is waarschijnlijk ter uitvoering hiervan door de bewindvoerder een BEM-clausule geplaatst op de spaarrekening. Daardoor kan de zoon pas over het geld beschikken als hij 23 jaar is. Dit is niet in geschil. Ook is niet in geschil dat [wederpartij] op deze gehele gang van zaken geen invloed heeft gehad. Er is daarom, zoals ter zitting vastgesteld, geen sprake van een zelfopgelegde beperking die ertoe kan leiden dat een huurder een aanspraak op huurtoeslag kan creëren door vermogen op naam van de kinderen voor langere tijd vast te zetten. Weliswaar is huurtoeslag niet bedoeld voor mensen die vermogen hebben en dienen de in bezwaar gehandhaafde besluiten van 7 september 2018 dat doel, maar onder voormelde omstandigheden is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat de Belastingdienst/Toeslagen in strijd met het evenredigheidsbeginsel heeft gehandeld door het

recht van [wederpartij] op huurtoeslag over 2016 en 2017 definitief op nihil te stellen. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, had de dienst in dit concrete geval het woord "minderjarig" in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, onderdeel 2, van de Uitvoeringsregeling buiten toepassing moeten laten en het vermogen van de zoon buiten beschouwing moeten laten.

Het betoog faalt.

Conclusie

5. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

[...] Terugkoppeling aan de wetgever

7. De Afdeling is in deze zaak met de rechtbank van oordeel is dat in dit concrete geval de toepassing van het woord "minderjarig" in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, onderdeel 2, van de Uitvoeringsregeling in strijd is met het evenredigheidsbeginsel van artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. Daarom had de Belastingdienst/Toeslagen dat woord in dit geval buiten toepassing moeten laten. Het is aan de wet- en regelgever om nader te bezien of in dit soort gevallen sprake is van onbillijkheden van overwegende aard, als bedoeld in artikel 47 van de Awir, en om in de Uitvoeringsregeling daar al dan niet een regeling voor op te nemen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2023, 41

MK ABRS, 11-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:93](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) 3

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Huisvestingswet (Hw) 2, 12

Huisvestingsverordening Amsterdam 2020 (Hv) 2.6.5, 2.6.8, 2.6.11

Nadere regels Huisvestingsverordening Amsterdam 2020 (Nadere regels)

HUISVESTINGSWET. EXCEPTIEVE TOETSING. URGENTIEBELEID. WEIGERINGSGRONDEN.

EVENREDIGHEID. HARDHEIDSCLAUSULE. ARTIKEL 3 IVRK. Afwijzing aanvraag

urgentieverklaring. Het urgentiebeleid dat het college voert, is niet onredelijk. Verwijzing naar ABRS 24-10-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3424](#) en 15-01-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:84](#). De keuzes die het college heeft gemaakt in de urgentieregeling zijn niet onredelijk en deze regeling is op juiste wijze op de aanvraag van [appellante] toegepast.

I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college zich redelijkerwijs op het standpunt heeft kunnen stellen dat in het geval van [appellante] geen sprake was van een urgent huisvestingsprobleem. Toepassing van de Hv is in dit concrete geval niet onevenredig. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat het college zich in de besluitvorming onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van de minderjarige dochter van [appellante].
Ongegrond hoger beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2023, 42

Tussenuitspraak ABRS, 11-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:87](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergen op Zoom.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3, 3:2, 3:4, 4:4, 4:7, 7:12, 8:51d

Wegenverkeerswet 1994 2

Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV) 24, 87

WEGENVERKEERSWET 1994. PARKEERONTHEFFING RVV. ONSCHULDPRESUMPTIE.

VASTE GEDRAGSLIJN. Afwijzing aanvraag [appellant] voor een ontheffing om te mogen parkeren voor de inrit of uitrit van zijn garage. Het college is i.c. onvoldoende ingegaan op de door [appellant] geschetste omstandigheden en heeft niet onderzocht of gemotiveerd of deze omstandigheden reden kunnen zijn om van zijn vaste gedragslijn af te wijken.

Zorgvuldigheids- en motiveringsgebrek.

[...] Bij besluit van 7 februari 2019 heeft het college de aanvraag van [appellant] voor een ontheffing om te mogen parkeren voor de inrit of uitrit van zijn garage aan de [locatie] [...] afgewezen.

[...] 6. De onschuldpresumptie houdt in dat eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, voor onschuldig wordt gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan. Dit is bepaald in artikel 6, tweede lid, van het EVRM. Zoals de Afdeling in de uitspraken van 11 februari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:331](#), en 1 april 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1057](#), heeft overwogen, leidt zij uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens af dat de reikwijdte van artikel 6, tweede lid, van het EVRM niet is beperkt tot strafrechtelijke procedures, maar dat deze zich in voorkomend geval kan uitstrekken tot een bestuursrechtelijke procedure, indien de geschilpunten in de bestuursrechtelijke procedure voortvloeien uit en samenhangen met een strafrechtelijke procedure. Deze situatie kan zich voordoen tijdens een strafrechtelijke procedure alsook na het staken van de strafrechtelijke procedure of na een vrijspraak. Het hangt af van de in de bestuursrechtelijke procedure gebruikte bewoordingen of een zodanige band bestaat tussen die procedure en de strafrechtelijke procedure dat artikel 6, tweede lid, van het EVRM ook in de bestuursrechtelijke procedure van toepassing is. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 13 oktober 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2289](#), overweging 4. Bij een voldoende band ('link') strekt, gelet op het arrest van het EHRM van 23 oktober 2014 in de zaak van Melo Tadeu, een uit vrijspraak voortvloeiend vermoeden van onschuld zich ook uit in de bestuursrechtelijke procedure (arrest van de Hoge Raad van 31 januari 2020, [ECLI:NL:HR:2020:140](#)). In het besluit van 16 oktober 2019 heeft het college geen standpunt ingenomen over de schuld van [appellant] aan het overtreden van het parkeerverbod.

Het betoog slaagt reeds daarom niet.

[...] 7.5. De Afdeling overweegt dat het college heeft erkend dat op het witte kruis voor de in- en uitrit van [appellant] vaak fout wordt geparkeerd. Het college heeft ook bevestigd dat handhaving van parkeerovertredingen niet altijd prioriteit heeft. [appellant] stelt dat zijn belang bij een ontheffing is gelegen in de bereikbaarheid van zijn garage, omdat, wanneer een auto staat foutgeparkeerd op het witte kruis, hij zijn in- en uitrit niet kan gebruiken. Deze omstandigheid is door het college, door slechts te overwegen dat [appellant] bij parkeeroverlast om handhaving kan verzoeken, niet nadrukkelijk in zijn besluitvorming meegenomen. Het college heeft onvoldoende onderzocht of gemotiveerd of deze omstandigheid reden kan zijn om van zijn vaste gedragslijn af te wijken. Daarbij

neemt de Afdeling in aanmerking dat, gelet op de foto's uit het dossier, niet op voorhand duidelijk is dat het door het college voorgestelde alternatief van het plaatsen van een paaltje op het witte kruis een beter geëigende oplossing is voor het door [appellant] gestelde belang. Daarnaast heeft het college naar het oordeel van de Afdeling onvoldoende gemotiveerd waarom de nadelige gevolgen van het besluit niet onevenredig zijn in verhouding met de met het besluit te dienen doelen. Daarbij betreft de Afdeling dat het college zijn motivering voornamelijk heeft gebaseerd op het standpunt dat sprake is van oneigenlijk gebruik van een ontheffing en de vrees voor precedentwerking. Echter, het college heeft hierbij niet inzichtelijk gemaakt hoe zijn beleid zich verhoudt tot de in artikel 2, eerste lid, van de Wegenverkeerswet 1994 genoemde doelen.

Naar het oordeel van de Afdeling is het college dus onvoldoende ingegaan op de door [appellant] geschetste omstandigheden en heeft hij niet onderzocht of gemotiveerd of deze omstandigheden reden kunnen zijn om van zijn vaste gedragslijn af te wijken. Zo heeft het college niet onderzocht of [appellant] een ontheffing onder beperkingen kan worden verleend. Gedacht zou kunnen worden aan het bij wijze van proef verlenen van een tijdelijke ontheffing voor een periode van een of twee jaar, voor één van de twee auto's van [appellant], welke tijdelijke ontheffing geldt tijdens winkeltijden. Omdat het door het college uitgevoerde onderzoek te beperkt is geweest, heeft het gehandeld in strijd met artikel 3:2 en artikel 7:12, eerste lid, van de Awb, waarin staat dat een besluit zorgvuldig moet worden voorbereid en dient te berusten op een deugdelijke motivering. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Het betoog slaagt. [...]

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2023, 27).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2023, 43

MK ABRS, 05-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:27](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86 16, 17

EVRM 8

Vb 2000 3.14 b

REGULIER. Gezinshereniging. De staatssecretaris mocht niet van de beoordeling als bedoeld in artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn afzien met de reden dat hij al een belangenafweging heeft gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM én die belangenafweging overeenkomt met de belangenafweging volgens artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Een ongehuwde levenspartner kan, net als een kerngezinlid, rechten ontleen aan de Gezinsherenigingsrichtlijn. De belangenafweging volgens artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn kan voor zo'n vreemdeling gunstiger zijn dan de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Inleiding

1. De Oekraïense vreemdeling wil rechtmatig verblijf bij haar Syrische partner, referent, en hun dochter in Nederland. [...]

Beroept de vreemdeling zich terecht op de Gezinsherenigingsrichtlijn?

2. De vreemdeling voert in grief 1 terecht aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris ten onrechte geen beoordeling heeft gemaakt als bedoeld in artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. [...]

2.1. De Afdeling wijst er daarbij op dat de staatssecretaris niet van die beoordeling mocht afzien met de reden dat hij al een belangenafweging heeft gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM én die belangenafweging overeenkomt met de belangenafweging volgens artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Uit eerdergenoemde uitspraak van 29 maart 2019 [[ECLI:NL:RVS:2019:980](#)], onder 11.3, volgt dat die afwegingen alleen overeenkomen in de situatie dat een vreemdeling geen kerngezinlid is als bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn en die vreemdeling daarom geen rechten kan ontlenen aan die richtlijn. Die afwegingen komen niet overeen als de vreemdeling de ongehuwde levenspartner van referent zou zijn in de zin van artikel 4, derde lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. De wetgever heeft een ongehuwde levenspartner - omschreven als duurzame en exclusieve relatie - namelijk gelijkgesteld aan een kerngezinlid. Dat volgt uit de implementatie van de facultatieve bepaling van artikel 4, derde lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn in artikel 3.14, aanhef en onder b, van het Vb 2000. [...]

Daarom kan een ongehuwde levenspartner, net als een kerngezinlid, rechten ontlenen aan de Gezinsherenigingsrichtlijn en kan de belangenafweging volgens artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voor zo'n vreemdeling gunstiger zijn dan de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. De Gezinsherenigingsrichtlijn verplicht de lidstaten namelijk om in de door de richtlijn vastgestelde gevallen aan kerngezinsleden gezinshereniging toe te staan en een lidstaat mag een aanvraag alleen afwijzen op grond van artikel 16 van die richtlijn. Bij zo'n afwijzing moet een beslisautoriteit een belangenafweging maken volgens artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Vergelijk het arrest van het Hof van Justitie van 16 juli 2020, B.M.M. e.a., [[ECLI:EU:C:2020:577](#)], punt 26. Daartegenover staat dat verdragsstaten op grond van artikel 8 van het EVRM een beoordelingsmarge hebben om gezinshereniging toe te staan en daartoe vaak pas verplicht zijn bij bijzondere omstandigheden. Vergelijk het arrest van het EHRM van 3 oktober 2014, Jeunesse, [[ECLI:CE:ECHR:2014:1003JUD001273810](#)], paragrafen 107 en 108.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2023, 44

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 06-01-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:136](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 42 lid 4 b

ASIEL. De staatssecretaris van Justitie en Veiligheid heeft de termijn om op de asielaanvraag van eiser te beslissen overschreden. WBV 2022/22, waarin de initiële beslistermijn van zes maanden met negen maanden is verlengd, is namelijk niet rechtsgeldig. De staatssecretaris heeft niet deugdelijk gemotiveerd dat sprake is van een situatie waarbij een groot aantal vreemdelingen tegelijk een aanvraag indient waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden. De staatssecretaris moet binnen

zestien weken alsnog een beslissing nemen op de asielaanvraag van eiser, op laste van een dwangsom van € 100,- per dag met een maximum van € 7.500,-.

JnB 2023, 45

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 23-12-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:14087](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 42 lid 4 b

ASIEL. De staatssecretaris heeft met WBV 2022/22 de wettelijke beslistermijn van een asielaanvraag rechtsgeldig verlengd. Deze verlenging is gebaseerd op artikel 42, vierde lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. De rechtbank is van oordeel dat de staatssecretaris met de in WBV 2022/22 opgenomen motivering, zoals nader toegelicht in het verweerschrift, voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat sprake was van een situatie als bedoeld in die bepaling. Uit die motivering blijkt dat het aantal asielaanvragen vanaf de tweede helft van 2021 aanzienlijk is toegenomen en dat die stijging zich in 2022 heeft doorgezet. De staatssecretaris stelt terecht dat de bewoordingen van artikel 31, derde lid, van de Procedurerichtlijn, dat grondslag ligt aan artikel 42, vierde lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, hem de ruimte bieden om de beslistermijn ook te verlengen bij meer graduele verhogingen in de instroom. De staatssecretaris mocht ook in de toelichting van WBV 2022/22, als bijkomende reden van de verlenging, wijzen op de toename van het aantal Oekraïense en Afghaanse asielzoekers.

JnB 2023, 46

MK ABRS, 11-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:70](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29

ASIEL. Uit de herbeoordeling van Marokko als veilig land van en de bijlage daarbij volgt niet dat slechts demonstranten met een prominente rol tot de uitgezonderde groep Hirak Rif-activisten behoren. Bij de vraag of de vreemdeling tot de uitgezonderde groep behoort, heeft de rechtbank, in navolging van de staatssecretaris, verder ten onrechte betrokken dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in de negatieve belangstelling staat van de Marokkaanse autoriteiten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 47

HvJEU (Eerste kamer), 12-01-2023, [ECLI:EU:C:2023:4](#)
B, F en K.

Verordening (EU) nr. 604/2013 23, 27, 29

DUBLINVERORDENING. Indiening van meerdere verzoeken om internationale bescherming in drie lidstaten. Verstrijken overdrachtstermijn. Overgang van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek.

1) De zaken C-323/21, C-324/21 en C-325/21 worden gevoegd voor het arrest.

2) De artikelen 23 en 29 van verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublinverordening] moeten aldus worden uitgelegd dat wanneer een termijn voor de overdracht van een onderdaan van een derde land is beginnen te lopen tussen een aangezochte lidstaat en een eerste verzoekende lidstaat, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het door deze derdelander ingediende verzoek om internationale bescherming door het verstrijken van deze termijn overgaat op deze verzoekende lidstaat, ook al heeft die derdelander ondertussen in een derde lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend dat heeft geleid tot de aanvaarding door de aangezochte lidstaat van een door deze derde lidstaat ingediend terugnameverzoek, voor zover deze verantwoordelijkheid niet is overgegaan op die derde lidstaat omdat een van de termijnen van artikel 23 is verstreken.

Na die overdracht van die verantwoordelijkheid kan de lidstaat waar deze persoon zich ophoudt, niet overgaan tot overdracht van deze persoon aan een andere lidstaat dan de lidstaat die nu verantwoordelijk is geworden, maar kan hij wel binnen de in artikel 23, lid 2, van deze verordening vastgestelde termijnen een terugnameverzoek bij deze laatste lidstaat indienen.

3) Artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Unie moeten aldus worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land die achtereenvolgens in drie lidstaten een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, in de derde van deze lidstaten moet kunnen beschikken over een daadwerkelijk en snel rechtsmiddel dat hem in staat stelt zich te beroepen op het feit dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn verzoek is overgegaan op de tweede van die lidstaten omdat de overdrachtstermijn van artikel 29, leden 1 en 2, van die verordening is verstreken.

JnB 2023, 48

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 11-01-2023,

[ECLI:NL:RBDHA:2023:139](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Overdracht aan Italië. Gezien de Circular Letter van 5 december 2022 kan ervan uit worden gegaan dat opvang in Italië nu niet beschikbaar is. Daarmee heeft verzoeker concrete aanknopingspunten aangereikt om aan te nemen dat in Italië na overdracht sprake zou zijn van systeemfouten die kunnen resulteren in een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. De door verweerder aangehaalde gesprekken tussen verschillende instanties kunnen niet afdoen aan de ernstige twijfel of opvang beschikbaar is in Italië als verzoeker op 16 januari 2023 wordt overgedragen. In de wetenschap dat het Italiaanse opvangstelsel al jarenlang zwaar (over)belast is, is er op dit moment verder onvoldoende grond voor verweerders stelling dat slechts sprake is van een tijdelijke belemmering voor de feitelijke overdracht. Daarbij geldt dat de term 'tijdelijk' in het kader van Dublinoverdrachten wordt begrensd door het verstrijken van de overdrachtstermijn, waarna overdracht sowieso niet meer aan de orde is. Toewijzing verzoek.

JnB 2023, 49

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 27-12-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:14587](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Overdracht aan Roemenië. Omdat de asielaanvraag van eiseres na overdracht aan Roemenië als opvolgende asielaanvraag zal worden behandeld, staat vast dat eiseres en haar zesjarige dochter bij overdracht de eerste vijf dagen in beginsel geen opvang zullen krijgen in Roemenië, tenzij hen dit na een individueel verzoek daartoe alsnog per direct wordt toegekend. Verweerder had in het kader van artikel 3 IVRK en het meewegen van het belang van het kind nader onderzoek moeten doen of met inzet van juridische bijstand en een tolk een opvangvoorziening per direct voor eiseres en haar zesjarige dochter beschikbaar is en zij per direct toegang tot de opvang in Roemenië zullen krijgen, gelet ook op de informatie in het AIDA-rapporten over deze twee instrumenten. Als dit niet het geval is, wordt de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest Jawo bereikt. Het beroep is gegrond en het verzoek om een voorlopige voorziening wordt afgewezen.

JnB 2023, 50

HvJEU (Tweede kamer), 22-12-2022, [ECLI:EU:C:2022:1019](#)

X tegen Denemarken.

Associatieovereenkomst EEG-Turkije 9

Besluit nr. 1/80 10 lid 1, 13

BESLUIT 1/80. Artikel 13 van besluit nr. 1/80 [...] moet aldus worden uitgelegd dat een nationale wettelijke regeling die na de inwerkingtreding van dat besluit in de betrokken lidstaat is ingevoerd en die de gezinshereniging tussen een legaal in die lidstaat verblijvende Turkse werknemer en zijn echtgenoot afhankelijk stelt van de voorwaarde dat die werknemer slaagt voor een test waaruit een bepaald kennisniveau van de officiële taal van die lidstaat blijkt, een „nieuwe beperking” in de zin van die bepaling vormt. Een dergelijke beperking kan niet worden gerechtvaardigd door het doel een succesvolle integratie van die echtgenoot te waarborgen, aangezien deze wettelijke regeling de bevoegde autoriteiten niet de mogelijkheid biedt om rekening te houden met het vermogen tot integratie van deze laatste, noch met andere factoren dan een met succes afgelegde taalttest waaruit de daadwerkelijke integratie van die werknemer in de betrokken lidstaat blijkt en dus met zijn vermogen om zijn echtgenoot te helpen om zich in die lidstaat te integreren.

JnB 2023, 51

HvJEU (Derde kamer), 12-01-2023, [ECLI:EU:C:2023:13](#)

P.I.

Richtlijn 2011/95/EU 10 lid 1 e lid 2

KWALIFICATIERICHTLIJN. Artikel 10, lid 1, onder e), en lid 2, van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat het begrip „politieke overtuiging” ook ziet op de pogingen van een persoon die om internationale bescherming verzoekt in de zin van artikel 2, onder h) en i), van deze richtlijn, om zijn persoonlijke vermogensrechtelijke en economische belangen met wettige middelen te verdedigen tegen illegaal opererende niet-overheidsactoren wanneer deze actoren, wegens hun corrupte banden met de betrokken staat, het repressieve apparaat van deze staat tegen de verzoeker kunnen inzetten, voor zover deze pogingen door de actoren van vervolging worden opgevat als oppositie of verzet aangaande een aangelegenheid die verband houdt met deze actoren of hun beleid en/of hun methoden.

[Naar inhoudsopgave](#)